

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Burchardi VVormaciensis Ecclesiae Episcopi,
Decretorum Libri XX. ex Consiliis, & orthodoxoru[m]
patru[m] Decretis, tum etiam diuersaru[m] nationum
Synodis, ceu loci communes congesti, in quibus ...**

Burchardus <Wormaciensis>

Parisiis, 1549

Vt de episcopo suo nullus querelam faciat, nisi prius eum de eadem sæpe
interpellet. cxxxii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10722

D. BURCHARDI EPIS. VVORMAC.

alterius. Et quis est qui alterius iudicet seruum? Nā si ista non patiuntur homines, nec Deus Deorū, & dominus dominantium hęc vllatenus patitur. Vnde & per prophetas sibi testes esse dicebat: per quos dominus loquitur dicēs: Ecce excoxi te, sed non quasi argentum: elegi te in camino paupertatis. Propter me, propter me faciam, vt nō blasphemer, & gloriam meam alteri non dabo.

*Nimis timendum & prauidentum ne offendantur
episcopi. Cap. CXXXIIII.*

Cap. Euaristi pap. 6. omnibus per Aegyptū fratribus missum. **N**imis timenda est fratres hęc sentētia, & prauidentum vobis, ne offendatis eos, qui tantam a domino potestatem habent. Et ideo potius obaudiendi, diligendi, & summopere sunt venerandi, & non detrahendi, vel lacerandi, aut eiiciendi, sed portandi & amandi, ipso dicente domino: Qui vos audit, me audit: & qui vos spernit, me spernit. Ideo hęc vobis & omnibus fidelibus scribimus, fratres, vt ab his vos caueatis, & posteris vestris non malum sed bonum exemplū relinquatis, quoniam iniuria episcoporū ad Christum pertinet, cuius vice funguntur.

*De episcopis qui ab omnibus suis criminantur, vt eorum
criminatio non recipiatur. Cap. CXXXV.*

Ex epist. Calist. pap. ca. 1. **C**alixtus episcopus Ecclesię catholicę vrbis Romanę, Benedicto fratri & coepiscopo, salutē in Christo. Criminationes verō contra doctorē nemo suscipiat: quia nō oportet filios patres reprehēdere, nec seruos dominos lacerare. Filij ergo sunt doctorum omnes quos instruunt: & sicut filii patres carnales, sic & hi patres debēt diligere spiritales. Non enim bene viuunt, qui nō rectē credūt, aut patres reprehēdunt, vel detrahunt suis. Doctores ergo, qui & patres vocantur, magis portandi, quā reprehēdendi sunt, nisi in recta fide errauerint. Nullus ergo doctorum per scripta accusetur, nec nisi fideli & legitimo, qui etiam irreprehensibilem vitam ac conuersationē ducat, accusatori respondeat. Quia indignum est, vt doctor stulto & indocto, atque reprehensibiliter viuenti respondeat iuxta stultitiam suam, dicente scriptura. Non respondeas stulto iuxta stultitiam suam. Non bene viuunt, qui non rectē credit. Nihil mali vult, qui fidelis est. Si quis

manentem. Ecce homicida probabiliter esse declaratur, qui à fraterna societate diuiditur. Nam & si manus nō moueat ad occidendū: pro eo tamen quia immitis est ad nocendum, iam à Deo homicida tenetur. Viuit ille, & iste iā interfecto conuincitur. Cū igitur his præceptis beatus Apostolus Paulus consona prædicatione, concordet, dicens, Sol non occidat super iracundiam uestrā. & Nolite locum dare diabolo, relatæ sunt nobis quorundam sacerdotum personæ in tantâ obstinationis efferbuisse discordiam, ut non solum illos ab ira occasus solis non reuocet, sed ne annoxa quidem transactio temporum, ad bonū charitatis reclinet. Quippe in quorū cordibus ita sol iustitiæ Christus occubuit, ut ad lumen charitatis redire vix possint. Horum igitur & similibus discordantiū fratrum oblationes, iuxta antiqui canonis definitionē nullo modo recipiendas esse censemus. Personis tamen discordantiū id speciali definitione præcipimus, ut antequam eos reconciliatio vera innectat, nullus eorū accedere ad altare domini audeat, vel gratiam communionis sanctæ percipiat: sed geminato tempore per pœnitentiam compensabunt, quo discordiæ seruierunt. Quod si vnus eorum alio contemne ad satisfactionem charitatis cucurrerit, ex eo tempore iam pacificus intra Ecclesiam recipietur, ex quo ad concordiam festinasse conuincitur: sententia tamen superiori seruata, ut tempus quod in iram expendit, geminatum in pœnitentiæ satisfactione persoluat.

Vt nullus de episcopo suo querelam faciat, nisi prius eum de eadem sæpe interpellet. Cap. CXXXII.

SI quis erga episcopum, vel actores Ecclesiæ quamlibet querelam habere iustam crediderit, non prius primates, aut alios adeat iudices, quàm ipsos à quibus se læsum aestimat, conueniat familiariter: non semel, sed sæpissimè: ut ab eis aut suam iustitiam accipiat, aut excusationem. Si autem secus egerit, ab ipsis & ab aliis cōmunionem priuetur, tanquā apostolorum, aliorumque patrum contēptor.

Ex decr. Alexan. dri papæ, omnibus orthodoxis missis cap. 2.

Vt episcopi à solo domino sint dydicandi. Cap. CXXXIII.

EPiscopos autem à solo domino iudicandos aut remouendos, & non ab aliis esse dicebat: quia sui sunt, non

Ex decr. Clemētis pa. ca. 38